ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

ΕΙΝΕ ὥμορφα στὸ σπίτι σας ; ρώτησε ἡ Ἀλίκη Γκομπέν.

—Δὲν βαριέστε ! Σπίτι ἑνὸς γεροντοπαλλήκαρου !... ἀπάντησε ὁ Λουκιανὸς Μενετριέ.

Ὁ Γκομπὲν ἔπιε ἀπολαυστικὰ τὸ κονιάκ του κι' εἶπε γελαστός :

—Μὴν τὸν ἀκοῦς, ἀγαπητή μου. Πρέπει νὰ εἶνε τρέλλα τὸ σπίτι του. Εἶχε πάντα θαυμάσιο γοῦστο. Θυμοῦμαι κάτι ἐρωτικὲς φωλιές, μὲ ρὸζ ἀπερντεδάκια καὶ μαρμάρινες νεράϊδες, ποὺ μόνον ὁ Μενετριὲ ἤξερε νὰ σκαρώνη...

—Ἔτσι ποὺ τὰ λές, εἶπε ὁ Λουκιανός, θὰ νομίση ἡ γυναῖκα σου πὼς τὸ σπίτι μου εἶνε τόπος ὀργίων. Ἀπεναντίας, λοιπόν, κυρία μου, τὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ ἥσυχο, πολὺ ἁπλό. Μιὰ συνηθισμένη τραπεζαρία κι' ἕνα ἁπλούστατο γραφεῖο...

—Κι' ἡ κρεββατοκάμαρη ; Βλέπεις ; Ἀποφεύγει νὰ μᾶς πῆ γιὰ τὴν κρεββατοκάμαρη !... φώναξε ὁ Γκομπέν.

—Ἀλφρέδο !... ἔκανε μὲ κάποια λεπτότητα ἡ κ. Γκομπέν.

Χαμογελοῦσε ὅμως περίεργη, μὲ τὴν παράξενη ζωή, ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ φίλος τους. Ἀνύπαντρος, σὲ ἡλικία σαρανταριῶν ἐτῶν !...

—Ἐλᾶτε, λοιπόν. Περιγράψατέ μας τὸ διαμέρισμά σας, εἶπε στὸν Λουκιανό. Μπαίνοιμε... Πῶς εἶνε ἡ εἴσοδος ;....

Τότε ὁ Μενετριὲ ἔκαμε μιὰ πρότασι :

—Τὸ ἀπλούστερο θὰ ἤτανε νἀρθετε τὴν Τετάρτη τὸ βράδυ νὰ φάμε μαζύ, εἶπε. Θὰ ἱκανοποιηθῆ κι' ἡ περιέργειά σας γιὰ τὸ σπίτι μου καὶ θὰ βρῶ καὶ 'γὼ τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς περιποιηθῶ, μιὰ φορὰ στὰ χίλια χρόνια...

Ἡ κ. Γκομπὲν φάνηκε κάτως στενοχωρημένη.

—Εἶμαι ἀνόητη μὲ τὶς ἐρωτήσεις μου, εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἐνοχλήσοιμε... Καταλαβαίνω, εἶνε πολὺ φυσικό, ἕνας ἐργένης δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μὲ τὸ χάθε τί, γιὰ νὰ δεχθῆ ἐπισκέψεις. Θὰ σᾶς στενοχωρήσοιμε....

—Σῶπα, λοιπόν ! Δὲν τὸν ξέρεις ἐσύ ! τὴν διέκοψε ὁ σύζυγός της. Ἄλλωστε δὲν θἄχοιμε ἀπαιτήσεις ἐμεῖς. Πράγματα ἁπλούστατα... Μονάχα σαμπάνια νὰ ὑπάρχη μπόλκη, κι' ὅσο γιὰ τὸ φαγητό, σᾶς τὸ χαρίζω... Ὅ,τι νάναι...

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς θὰ διασκεδάσετε, κυρία μου, εἶπε φεύγοντας κι' ὁ Μενετριέ. Θὰ νομίσετε πὼς βρίσκεσθε στὸ σπίτι κανενὸς ταγματάρχου ἐν ἀποστρατείᾳ...

—Ἔννοια σου, ἔννοια σου !... Θὰ περάσοιμε περίφημα !... εἶπε ὁ Ἀλφρέδος Γκομπέν. Ξέρεις, Ἀλίκη, ἂν δὲν βρῆς φωτογραφίες γυναικῶν πάνω στὰ ἔπιπλα, αὐτὸ θὰ πῆ πὼς τὶς κλείδωσε στὰ συρτάρια του.

Τὸν διασκέδαζε πολὺ αὐτὸ τὸ γλεντάκι τὸν Ἀλφρέδο. Ἦταν ἕνας νέος, χοντρὸς καὶ μὲ φουσκωμένα μάγουλα. Χωρὶς τὴ φαλάκρα του, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πάρη γιὰ ἕναν πολὺ παχὺ ἔφηβο. Πάντα γελοῦσε καὶ σκουντοῦσε τὸν συνομιλητή του μὲ τὴν κοιλιά του, ἦταν πάντα εὐδιάθετος κι' ἔπαιρνε τὴ ζωὴ σὰν ἕνα γλέντι ἀδιάκοπο. Τἄβαζε διαρκῶς μὲ τὸν Λουκιανό, γιὰ τὴ λεπτότητά του, τὴ δειλία του, ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ μαλλιά του, ποὺ ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν, καὶ γιὰ τὴν μελαγχολικὴ ἔκφρασι τοῦ κροσσώτου του. Τὸν σύγκρινε μὲ τὴν γυναῖκα του, ποὺ ἀναστέναζε πολλὲς φορὲς βαθειὰ καὶ τὴν ἔβλεπε κάποτε λυπημένη γιὰ πράγματα, ποὺ αὐτὸς δὲν ἔδινε πεντάρα.

* * *

Ὅταν ὁ Μενετριὲ γύρισε σπίτι του, ἔκανε μιὰ βόλτα στὸ διαμέρισμα καὶ τὸ βρῆκε φτωχικό, σκονισμένο.

—Βρομάει ποῦρο καμμένο ἐδωμέσα. Κάτνισες ; ρώτησε τὸν ὑπηρέτη του.

—Ὄχι, κύριε. Ὁ κύριος καπνίζει πολὺ καὶ φυσικὰ μυρίζει καπνό... Δὲν εἶνε ὅμως ἄσχημο αὐτό. Σκοτώνει τὰ μικρόβια...

—Κύτταξε ν' ἀερίσης καλά, νὰ φύγη αὐτὴ ἡ μυρωδιά, εἶπε ὁ Λουκιανός. Τὴν Τετάρτη ἔχω τραπέζι σὲ δυὸ πρόσωπα. Θὰ σοῦ δώσω τὸ παλιό μου φράκο γιὰ νὰ σερβίρης... Θὰ ξυρίσης καὶ τὸ μουστάκι σου...

—Νὰ ξυρίσω τὸ μουστάκι μου ; στέναξε ὁ ὑπηρέτης. Ἔστω, ὅμως... Πολὺ καλά, κύριε...

Δὲν τοῦ καλοφάνηκε διόλου αὐτὴ ἡ ποικιλία στὴ ζωή τους, τοῦ ὑπηρέτου. Περνοῦσαν τόσο ἥσυχα ! "Αν τώρα ὁ κύριος ἄρχιζε τὶς ἐπιδρομές, τί θὰ γινότανε ; Κι' οὔτε πιάτα εἶχαν πειά, οὔτε γυαλικά, τίποτα σχεδόν...

—Θ' ἀγοράσης ὅ,τι χρειάζεται, τοῦ εἶπε ὁ Λουκιανός.

Ἔπειτα ὁ Μενετριὲ κύτταξε τὰ ἔπιπλά του πικραμμένος. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἀσχήμια τους. Τοῦ φανερώθηκε μονομιᾶς τώρα, θλιβερή, σὰν τὴν ζαρωμένη, τὴν μαραμένη ἀσχήμια μερικῶν προσώπων. Πῶς μπόρεσε νὰ ζήση ἐκεῖ μέσα τόσα χρόνια ; Αὐτὸ τὸ μισοφαγωμένο ταπέτο ! Τὰ ἀνόητα ἐκεῖνα ταμπλώ ! Νόμιζε πὼς ἔβλεπε ἀπὸ τώρα κιόλας τὸν μορφασμὸ τῆς Ἀλίκης, τῆς τόσο λεπτῆς, τῆς τόσο εὐαίσθητης, ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ κοινά, τὰ τιποτένια πράγματα !... Ἤτανε, βέβαια, ἡ γυναῖκα ἑνὸς φίλου, γυναῖκα ὅμως πάντοτε ! Πάνω στὸ γραφεῖο ἦταν μιὰ στίβα ἀπὸ παλιὰ γράμματα, ἐφημερίδες καὶ βιβλία. Τί ἀκαταστασία, Θεέ μου !...

Τὴν ἄλλη μέρα κιόλας ὁ Λουκιανὸς ἀγόρασε χαλιά, κουρτίνες, καθίσματα, πολυθρόνες. Τὰ τακτοποίησε ὅλα μονάχος του, κι' ἦταν πειὰ ἀρκετὰ εὐχαριστημένος. Ἄλλαξε ἔτσι τὸ σπίτι. Ὁ ἠλεκτρολόγος ἔβαλε γλωμπάκια μάτ, ποὺ μαλάκωναν τὸν φωτισμό. Κρυστάλλινα μπουκαλάκια στόλισαν τὸ καλλωπιστήριο. Ἔρριξε μυρωδιές... Ἔτσι, ἂν ὁ Ἀλφρέδος ἤθελε νὰ πλύνη τὰ χέρια του ἢ ἡ Ἀλίκη νὰ σιάξη τὰ μαλλιά της, πρὶν καθήσουν στὸ τραπέζι, θὰ βολευόντουσαν περίφημα.

Ἄπλωσε ἀκόμα κι' ἕνα δέρμα ἀρκούδας στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ.... Ὁ Γκομπὲν εἶχε μιλήσει γιὰ φωτογραφίες γυναικῶν. Ὅλες μαζὺ αὐτὲς βρισκόντουσαν ἀπὸ καιρὸ στὰ συρτάρια κρυμμένες. Ὁ Λουκιανὸς τὶς ἔβγαλε μιὰ στιγμή. Μὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ χαμόγελα εἶχαν χάσει πειὰ τὸ θέλγητρό τους καὶ τὰ καπέλλα ἦσαν περασμένης μόδας. Τὶς ἔβαλε ὡστόσο μέσα σὲ κορνίζες καὶ τὶς ἀράδιασε στὰ ἔπιπλα...

Τὴν Τετάρτη πῆγαν οἱ Γκομπέν. Ὁ Ἀλφρέδος μὲ σμόκιν, μ' ἕνα ἄνθος στὴ μπουτονιέρα, μὲ τὸ αἰώνιο ἀνεξάντλητο κέφι του. Ἡ Ἀλίκη τὰ εὔρισκε ὅλα γοητευτικά, μόλις ὅμως τολμοῦσε νὰ κυττάξη ὁλόγυρά της. Κείνη ἡ μυρωδιά — ποὺ μόλις χθὲς εἶχε ἀγορασθῆ — φανταζότανε πὼς εἶχε μείνει ἐκεῖ ἀπὸ κάποια γυναῖκα. Γιὰ κάποια ἄλλη γυναῖκα πάλι, ὁ Λουκιανὸς θἄχε βάλει τὸ ἁπαλὸ αὐτὸ φῶς. Καὶ τὸ χαλὶ ἐκεῖνο γιὰ κάποιας ἄλλης τὰ πόδια εἶχε ἀγορασθῆ... Ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι στὸ σαλόνι, τἄραξε βαθειὰ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀλίκης. Καὶ στὸ τέλος δὲν θέλησε νὰ σιάξη τὰ μαλλιά της μπροστὰ σ' ἕναν καθρέφτη, ποὺ τὸν χρησιμοποίησαν τόσες ἄλλες !... Μιλοῦσε τώρα σιγαλά, μὲ κάποια μελαγχολία, κάποια θλίψη στὴ φωνή.

—Ἀλίκη ! φώναξε ἄξαφνα ὁ ἄνδρας της, ποὺ ἔψαχνε παντοῦ. Ἀνακάλυψα τὰ πορτραῖτα ποὺ σοῦλεγα. Νὰ καὶ μιὰ ἀγαπημένη τοῦ Λουκιανοῦ, ποὺ τὴν γνώρισα μάλιστα !...

Μιὰ μέρα, ὡστόσο, πῆγαν νὰ δοῦν τοὺς Γκομπέν...

Κάθησαν ὕστερα στὸ τραπέζι. Ὁ Ἀλφρέδος ἔπιε πολύ. Ὕστερα ἄρχισε νὰ διηγῆται δικές του παλιὲς κατακτήσεις, κατενθουσιασμένος, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Ἡ Ἀλίκη σώπαινε. Εἶχε φανταστῆ, μ' ὅσα ἔβλεπε, τὸν Λουκιανὸ γιὰ μεγάλο γυναικοκατακτητή, καὶ ζήλευε...

Κι' ὁ Λουκιανός ; Ἦταν σὰν χαμένος.... Αὐτὸς κατακτητής ; Αὐτός, ποὺ ζοῦσε τώρα τελευταῖα σὰν καλόγηρος ; Ἄ ! τί τραγικὴ παρεξήγησις !...

Κι' ἐνῶ ὁ Ἀλφρέδος ἐξακολουθοῦσε νὰ πίνη, μεθυσμένος πειά, τὰ μάτια τῆς Ἀλίκης ἀντάμωσαν τὰ μάτια τοῦ Λουκιανοῦ. Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ μόνο στιγμὴ καὶ κοκκίνισαν. Ἡ Ἀλίκη ἦταν πειὰ ἐρωτοχτυπημένη μαζύ του. Ποθοῦσε νὰ καταστήση τὸν μεγάλο αὐτόν....«κατακτητὴ καρδιῶν» !...

* * *

Ὅταν ὁ Λουκιανὸς ἔμεινε κατόπιν μόνος, ἔνοιωσε μιὰ ἀπερίγραπτη λύπη στὴν καρδιά του. Τὸ κάθε τί τοῦ θύμιζε τὴν Ἀλίκη. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ εἶχε ἑτοιμάσει γι' αὐτήν, τὰ ἔπιπλα, τὰ ἀρώματα...

—Ὦ ! εἶμαι τρελλός !... Τρελλός !.... φώναξε. Εἶμαι τρελλός !... Τί ἔχω ;...

Τὴν ἄλλη Πέμπτη πῆγε ὅπως πάντα στὸ σπίτι τῶν φίλων του. Φοβότανε κι' ἔλπιζε συγχρόνως. Ὁ Γκομπὲν δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμη. Ὁ Λουκιανὸς κύτταζε τὴν Ἀλίκη καὶ τὸ βλέμμα του ἤτανε μιὰ ἱκεσία. Μὰ κι' ἐκείνης τὰ χείλη τρέμανε, καθὼς τοῦ μιλοῦσε. Ἤσαν ἕτοιμοι νὰ ριχτοῦν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἄξαφνα ὁ Λουκιανὸς ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ μετὰ ἕνα μῆνα γύρισε παντρεμένος. Ἕνας τόσο ξαφνικὸς γάμος, χωρὶς καμμιὰ δικαιολογία, χωρὶς καμμιὰ αἰτία, κατέπληξε τὸν κόσμο. Κι' ὅμως, θόνον ἔτσι φαντάστηκε ὁ δυστυχισμένος Λουκιανὸς πὼς θὰ μποροῦσε ν' ἀποφύγη τὸ τρομερὸ ἔγκλημα, νὰ πάρη τὴν γυναῖκα τοῦ πιὸ καλοῦ, τοῦ πιὸ παλιοῦ φίλου του.

Ἡ γυναῖκα του ἀντιπαθοῦσε τὴν Ἀλίκη. Οὔτε καὶ βλεπόντουσαν συχνά. Μιὰ μέρα, ὡστόσο, πῆγαν νὰ δοῦν τοὺς Γκομπέν. Ἡ Ἀλίκη ἦταν τόσο ὥμορφη, τόσο ὀνειρεμμένη, ποὺ ὁ Λουκιανὸς πόνεσε τρομερά. Δὲν βρῆκε πειὰ μέσα στὰ μάτια της, ὅταν τὸν κύτταξε, παρὰ μιὰ τρυφερὴ εἰρωνία, ἕναν οἶκτο περιφρονητικό.

Ἄξαφνα, ὁ πάντα κεφάτος Γκομπέν, ὁ πάντα πρόσχαρος, πῆρε τὸν φίλο του παράμερα :

—Ἔ, τώρα πειὰ ποῦσαι παντρεμμένος, φιλαράκο μου, τοῦ εἶπε, ἂν σοῦ χρειαστῆ καμμιὰ φορὰ τὸ «ἄλλοθι» γιὰ τὴ γυναῖκα σου, μπορεῖς νὰ μὲ χρησιμοποιήσης. Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν θὰ σοῦ ζητήσω κι' ἐγὼ τὴν ἴδια ἐκδούλευσι. Ἐμεῖς μὲ τὴν Ἀλίκη τἄχουμε τακτοποιήσει πέντε χρόνια τώρα τὰ ζητήματα αὐτά : Ὁ καθένας τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία του. Τραβάω ἐγὼ ἀποδῶ καὶ κείνη ἀποκεῖ, μὲ ἀξιοπρέπεια βέβαια. Γιατί νὰ χωρίζαμε, μιὰ ποὺ συμφωνοῦμε σὲ ὅλα τ' ἄλλα ζητήματα ; Ἔ ; Ὅπως εἴπαμε, λοιπόν, εἶμαι στὴ διάθεσί σου...

Ὁ Λουκιανὸς δὲν μπόρεσε νὰ πῆ λέξι. Ἦταν κατάπληκτος μ' αὐτὰ ποὺχε ἀκούσει. Κι' ὅταν ἔμεινε μόνος, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν γυναῖκα του καὶ μιὰ ματιὰ στὴν Ἀλίκη, ἀπὸ μακρυά. Κατάλαβε τὴν τρομερὴ καὶ τόσο ἄσκοπη θυσία του, καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μερικοὺς φοίνικες, γιὰ νὰ σκουπίση τὰ μάτια του καὶ νὰ συνέλθη...

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ Γκομπὲν εἶχε ὀρθῆ πολὺ ἀργά ! Ἡ ζωή του ἦταν πειὰ χαμένη !....

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ